

Váratlanul lett világos, mindent elöntött a fényáradat. Semmit sem láttam, csak dübörgő hangot hallottam messziről, mely egyre közeledett s erősödött.

„Mi az ördög...” – ...mint az őrült, rohantam fel a lépcsőn, ki az udvarra.

Ha nem a saját szememmel látom, soha nem hiszem el. Egy csészealj volt, egy igazi, valódi repülő csészealj, amilyenek képével telis-teli voltak az UFO-kiadványok, melyek valaha a kezembe kerültek. Hátralébegett a kertben, a virágágyások felett, s most egyre lassulva forgott körbe. Ablakai éles fényt árasztottak, de egész sima, domború törzse fénylett, fehér és narancsszínben izzott. Szinte szikrázott körülötte a levegő. Ózon szagát éreztem. Visszatartottam lélegzetemet, amennyire tudtam.

Nagy sokára maradt abba a forgás, a jármű egésze lehűlni, lecsillapodni látszott. Már csak ablakai világítottak. Tükörsima oldalán ekkor feltárult egy széles ajtónyílás, s rajta keresztül jól beláthattam a csészealj belsejébe. Egyszerű és harmonikus stílusban tervezték meg a nagyszerű mérnökök, akik – és erre a gondolatra megremegtem – földönkívüli intelligens lények voltak. Az irányítópult szinte üresnek tetszett, noha bizonyára innen lehetett mindenféle manőver irányítását elvégezni. Az űrhajó csillogó fémteste erőteljesen duzzadni látszott, mint egy küzdelemre kész birkózóé.

Ha fel talál robbanni ez az óriási energiákat tömörítő, ismeretlen repülő tárgy, hasított belém a tudat, akkor itt kő kövön nem marad... nemcsak az intézetből... a városból sem.

Az emberszerű lény, aki megjelent az ajtónyílásban, nem lehetett magasabb másfél méternél. Fehér, páncélszerű szkafandert viselt, melyről a *Csillagok háborújának* katonái jutottak eszembe. Egyik kezében sugárpisztolynak látszó tárgy lógott lazán, a másikkal felém mutatott.

Hangja tisztán, érthetően csengett, amikor megszólalt:

– Te vagy ennek a bolygónak a királya, császára, uralkodója, elnöke, parancsnoka, diktátora, vezére, törzsfőnöke, aki üzentél nekem?

Ezek a megnevezések valahogy egyszerre hangzottak el, mégis mindet pontosan értettem.

– Nem, dehogyis – feleltem őszintén. – Én csak egy egyszerű földi ember vagyok.

– Annyi baj legyen – felelte. – A Galaktikus Törvénykönyv 733.548-ik §-ának gjk) bekezdése alapján deklarálok, hogy ezt a bolygót ezennel felfedeztem, nyilvánításba vételét kezdeményezem, és ugyanezen törvényhely gjl) bekezdése alapján magamat a bolygó felfedezőjének nyilvánítom.

– Isten hozott minálunk! – üdvözöltem barátsággal. – Jó a kiejtésed. Bármely földi nyelven meg tudsz szólalni?

– Természetesen – felelte. – Az ismeretlen nyelvek megértése és használata című tantárgyból mindig ötösöm volt az iskolában.

– Milyen szerencse – mondtam, miközben törtem a fejem, mihez is kezdjek most.

• Részlet a szerző készülében levő, *A Programozó Könyve* c. regényéből.

Az emberke ismét átváltott hivatalos hangnemre.

– A GaT fenti paragrafusának nps) bekezdése alapján én, a Lhamanna-rendszer Lhymmarog bolygójáról származó Pézsma kapitány, élve felfedezői előjoggal, ezenen birtokomba veszem ezt a bolygót. Hadisarcként először is igényt tartok fúziós energiájának 50, azaz ötven százalékára, szárazföldjeinek és óceánjainak területéből pedig...

– Hé, várjunk csak, álljon meg a menet! – kiabáltam. – A fúziós energiának viheted mind a száz százalékát (abból ugyan egy cseppünk sincs – gondoltam), de a földet és vizeket hagyd békén.

– Fedélzeti számítógép – szólott lhamannai lhymmarogi Pézsma kapitány. – Rögzítetted a bolygó képviselőjének jognyilatkozatát?

– Igen, uram! – hallatszott egy felettebb behízelt hang. – Minden szavát a memóriámba véstem.

– Én nem vagyok a képviselője ennek a bolygónak! – tiltakoztam.

– A GaT 748.992-ik §-a kimondja, hogy amennyiben a bolygó királya, császára, uralkodója, elnöke, parancsnoka, diktátora, vezére, törzsfőnöke nem jelenik meg személyesen a felfedező érkezésekor, úgy a jelenlévők közül a legmagasabb rangú tekintendő a bolygó teljhatalmú képviselőjének, nyilatkozata pedig ennek megfelelően esik számításba. Van itt feljebbvalód?

– Nincs. De én nem ismerem a ti Galaktikus Törvénykönyveteket!

Az emberke gépiesen darálta:

– A Galaktikus Törvénykönyv ismeretének hiánya nem mentesít a törvények hatálya alól.

– Ez melyik paragrafus? – kérdeztem kétségbeesve.

– A legelső.

– Akkor – legyintettem – a többi kár volt hozzáírni.

Pézsma kapitány visszabújt hajójába, és egy rozsdás bádoggannával jelent meg újra.

– Ebbe kérem a fúziós energiátok száz százalékát. Most azonnal!

– Ebbe? – csodálkoztam. – Hogy tehetnék én ebbe bármiféle energiát?

– A ZXP-tömörítési szabvány szerint. Persze ti ezt sem ismeritek. Na jó, majd segítek...

– Ne fáradj – mondtam, és elégtételt éreztem, amiért túljártam ennek az elfuserált, csillagközi Corteznak az eszén. – Nekünk egyáltalán nincs fúziós energiánk, egyetlenegy csepp sem. Még nem találtuk fel az előállításának módját. Ez egy elmaradott bolygó. Legfeljebb néhány hidrogénbombát tudok felajánlani neked, de figyelmeztetek, azokkal jobb, ha csínján bánysz.

Pézsma kapitány nem jött zavarba. Letette kezéből a bádoggannát (a másikban továbbra is sugárpisztolya lógott), és felfelé mutatott.

– Na és a központi csillagotok, he? Az tán csak működik!

– Megállj csak, hé! – kiáltottam megint, mert kezdtem érezni, hogy rosszul alakulnak a dolgok. – A Nap energiáját nem adom. Azt nem viheted.

– Kérem jegyzőkönyvbe venni – szólta feltehetőleg a fedélzeti számítógéphez –, hogy a bolygó jelenlévő képviselője a jogszerűen megállapított hadisarc beszolgáltatását megtagadta...

Körülnézett, és szeme megakadt az udvar közepén álló adótornyon. Eddig lazán lógó karja felemelkedett, a sugárpisztoly egyenesen a toronyra irányult, aztán egy villanás, egy szisszenés, és a tornyocskának hült helye maradt. Úgy elpárolgott, mint-

ha sosem létezett volna.

– ... ezért leadtam az előírt figyelmeztető lövést.

Hozzám fordult.

– Remélem, most már belátod, hogy minden ellenállás értelmetlen, és készségesen együttműködsz velem.

– Nem lehet – mondtam –, a Napot akkor sem lehet. Kérj valami mást!

A kompromisszumkészség nem volt erős oldala lhamannai lhyrmarogi Pézsma kapitánynak.

– Ezennel bejelentem a hadiállapotot világaink között. Számítógép, értesítsd a csillagközi haderőket, hogy Pézsma kapitány kér hetvenkét darab, Q-bombákkal és W-ágyúkkal megrakott rombolót a szükséges kísérő és ellátó egységekkel, hogy megvívja a Föld elleni első dicsőséges háborúját, mely előreláthatólag elsöprő győzelemmel fog végződni.

Elszörnyedtem.

– Most magad is láthatod, milyen dőreség az ellenkezés. De, hogy véletlenül se vádolhass később jogszerűtlenséggel, felajánlom neked a Galaktikus Törvénykönyv 976.555-ik §-ának cjs) bekezdése szerinti lehetőséget.

– És az mi volna? – kérdeztem, alig reménykedve a történetek után bármiben is.

– Nevezett törvényhely kimondja, hogy a megszállásra kiszemelt bolygó képviselőjének jogában áll párbajra kihívni a bolygót felfedező illetve birtokba vevő hódítót. Amennyiben te győzöl, elvonulok én és a csillagközi haderő, és ezer galaktikus évig senki nem háborgathat benneteket.

– Hogy állhatnék ki ellened? – mondtam. – Nekem nincsen sem sugárpisztolyom, sem más fegyverem.

Pézsma kapitány egészen felháborodott.

– Hát látszik, hogy te még a sötét atomkorban élsz, ember! Nem fegyverekkel fogunk párbajozni, hanem szellemi párbajt vívunk. Te is felhasználhatsz minden eszközt, ami csak rendelkezésedre áll, és én is.

– Így sem sokkal jobb. A te világod évezredekkel fejlettebb.

– Nincs több vita – szögezte le az emberke. – Felteszek neked egy kérdést, és ha tudod a választ, te kérdezel. Ha nem tudod, máris vesztettél. Ez esetben a Föld a hozzá tartozó, közepesen használt, de még jó állapotban levő Nappal együtt jogszerűen az enyém.

– Nem vagy túl előzékeny. Magadnak tartod fenn a kezdés jogát.

– Mivel agresszíven ellenálltál. Ugyanezen okból a Galaktikus...

– Nem érdekelnek a törvényhelyeid – vágtam közbe, meglehetősen udvariatlanul.

– ...csak azt akartam mondani, hogy enyém a témaválasztás joga is.

– Felőlem...

Már minden mindegy volt.

– A matematikát választom – jelentette ki lhamannai lhyrmarogi Pézsma kapitány. – Abban még nem akadtam legyőzőre. – Kérdésem tehát... mondjuk, lássuk csak, igen... ezen vértett el a hős Hanshunge admirális, a Kék Örvény Galaxis vitéz bajnoka. Add meg nekem a kör területének és átmérőjének arányát legfeljebb három számjegy felhasználásával, hat tizedesre pontosan.

Leereszkedően hozzátette:

– A sportszerűség kedvéért a nálatok honos decimális rendszerben megfogalma-

zott feladványt kaptál.

Agyam lázas munkába fogott. A kör kerületének és átmérőjének aránya... az éppen a π , azaz 3,14... mennyi is? Hat tizedesre kell...

– Azt mondtad, bármilyen segítséget igénybe vehetek? – kérdeztem.

– Bármilyet – közölte leereszkedően –, de egy órán belül meg kell adnod a választ.

Előkaptam zsebszámológépet, és benyomtam a π gombot. A kijelzőn nyomban megjelent:

3,14159265358

Hat tizedesre pontosan kell, mormoltam, azaz 3,141592, az annyi, mint... De hiszen ez hat különböző számjegy: 1,2,3,4,5 és 9. Te jó ég! Hogyan lesz ebből három? Eszembe jutott egy közelítő képlet: $22/7$, de tudtam, ez nagyon durva közelítés, szóba sem jöhet. Éreztem azonban, hogy errefelé kell keresgélnem a megoldást. Két nagy egész szám hányadosa, melyek ráadásul összesen három számjegyből épülnek fel... Ha több időm lenne, írnék rá egy programot, de egyetlen óra nagyon kevés ehhez. Más megoldást kell találnom.

– El is mehetek segítségért?

– Menj – mondta nagyvonalúan Pézsma kapitány –, de ha abban töröd a fejed, hogy nem jössz vissza, akkor...

– Visszajövök – vettem oda, és berohantam az épületbe. Kettesével szedtem a lépcsőfokokat, úgy estem be szobámba, a számítógép elé. Levelezőrendszer.

– *JOY, JOY, JOY! JELENTKEZZ AZONNAL!*

Vártam egy percig, kettőig, mire végre megjött a válasz:

– *Itt vagyok. Ég a ház? :-)*

Viharsebesen kalapáltam a billentyűket:

– *Igen, ég! Azonnal, érted? AZONNAL tudd meg nekem, hogyan lehet felírni a π értékét más számok segítségével. Hat tizedesre pontosan kell, és csak három számjegyet használhatsz.*

Elküldtem az e-mailt, és az órára pillantottam. Még hátra volt több, mint ötven perc. Mit tegyek? Hívjak erősítést? Gyanítottam, hogy az a hanyagul fityegő játékszer Pézsma kapitány kezében egy páncélos ezredet is éppoly könnyedséggel tüntetne el a föld színéről, mint imént az adótornyocskát. És úton van a csillagflotta is...

Ez már végképp nem játék. Még negyvenöt perc. Hol tart vajon Joysteen? Talál-e megfelelő forrásokat?

Az idegességtől nem tudtam ülve maradni. Felpattantam, és fel-alá járkáltam szűk szobáscánkban.

Harmincöt perc. Joy, mi lesz? Gyerünk már...

Feleslegesen aggódtam. Pittyenés, és máris megjött a válasz.

– *A megoldás: π közelítőleg $355/113$. Köszönd ezt Tsu Csung Chihnek, az V. században élt kínai csillagásznak. Megtudhatom, miért volt olyan fontos és sürgős? :-)*

– *Később...*

Gyorsan elosztottam, az eredmény: 3,14159292... A második 9-estől nem stimel, de az már a hetedik tizedesjegy. Hurrááá!!!

Pézsma kapitány mozdulatlanul állt az udvar közepén, ahol hagytam. Végighallgatta válaszomat, és lovagiasan elismerte:

– Ez szép megoldás volt. 1:0 a javadra. Tied a kérdés joga.

– Mit kérdezhetnék én, amire te és a szupercivilizációd nem képes válaszolni?

– Kérdezz valami nehezet – biztatott a kapitány. – Kérdezd meg például, mennyi hétszer kilenc?

– Ez szerinted nehéz kérdés?

– Nekem nehéz – ismerte be Pézsma kapitány. – Sose voltam képes megjegyezni az egyszeregyet.

– Csak van egy zseb kalkulátorod!

– Hátha félreütöm a billentyűket, és rossz eredményt mondok. Akkor vesztettem.

– Ellenőriztetheted a fedélzeti számítógéppel.

– Az is tévedhet. Tizenötmilliárd évenként egyszer téved. Állítólag.

– Átlátok rajtad. Csak ravaszkodsz, hogy könnyű kérdést kapjál.

– A hadicsel megengedett fogás a küzdő felek között.

– Na várj csak – mondtam, és már tudtam, mit fogok kérdezni. – Képzeld el egy számot!

– Megvan.

– Ha páros, oszd el kettővel, ha páratlan, szorozd meg hárommal, és adj hozzá egyet!

– Megvan.

– Most ismételd ugyanezt az eredményre, amíg 1-et nem kapsz!

– Számítógép – kiáltotta a kapitány –, hallottad a feladatot! A 12-re gondoltam.

– A kilencedik lépésben 1 lett – közölte nyomban a számítógép.

– Akkor 1:1 az állás – jelentette ki Pézsma kapitány.

– Nem, dehogyis – tiltakoztam. – Még csak most teszem fel a kérdésemet. Azt mondd meg nekem: melyik az a legkisebb szám, amely sohasem válik 1-gyé az előbbi algoritmus hatására. •

– Számítógép – kiáltott ismét a kapitány –, munkára fel!

– Igenis, uram! Máris számolok.

A kapitány letelepedett a virágtartó kőcserép szélére.

– Szabad itt dohányozni? – tudakolta.

– Nem – mondtam dühösen.

Sóhajtvá visszadugta zsebébe pipáját. Törvénytisztelő polgár volt.

– Számítógép! Mi lesz már? Meddig várjak?

– Bocsánat, uram, még számolok.

– Hol tartasz?

– Kettő ötezredik hatványánál.

Atyavilág, ámultam el. Ez aztán a sebesség! Ha nekem ilyen gépem lenne!

– És még semmi?

– Semmi, uram.

– Figyelmeztetlek – fordult felém a kapitány –, hogy ha megoldhatatlan kérdést adtál fel, akkor a törvény értelmében már is vesztettél.

– Kell, hogy legyen megoldása – jelentettem ki. – Számolj csak, számítógép!

Újabb percek teltek el, hiába. A kapitány türelmetlen lett.

– Számítógép! Nincs eredmény?

– Nincs, uram! Számolok.

A kapitány végképp elvesztette türelmét.

– Ebből elég. Már csak harminc percünk maradt. Számítógép! Lépj kapcsolatba a

• Ez a *Collatz-sejtés* néven ismert matematikai probléma.

bolygóagyakkal, hogy azonnal mondják meg a végeredményt!

– Mik azok a bolygóagyak? – érdeklődtem.

– Óriási, bolygó méretű szuperkomputerek. Képesek bármilyen feladattal megbirkózni. Akár a jövőt is megmondják, mert előbb képesek kiszámítani a leendő, mint ahogy a folyamatok a valóságban végbemennek.

– Ez igen. Ezt megnézném magamnak.

– Gyere el bármikor a Galaxis közepébe, a Fekete Lyukhoz címzett Computer Centrumba, ott szívesen megmutatják neked. Kérdéseket is feltehetsz, ahogy én az előbb.

– Valóban? – ámultam el.

Pézsma kapitány felkiáltott.

– Már csak húsz percünk maradt!

– Megvan az eredmény, uram! – jelentette büszkén a fedélzeti számítógép.

– No, látod! – fordult hozzám a kapitány. – A szuperagyak bármire képesek.

Semmi esélyed, beláthatod. Add fel, azt javaslom, és akkor megteszlek helytartómmá.

– Kérem a végeredményt! – mondtam makacsul.

– Az eredményt! – kiáltotta a kapitány.

– Sajnos, uram...

– Tessééék?

– ... a bolygóagyak azt közölték, hogy nem adhatják ki azt a számot. Azt mondják, jelentősége túlnő minden, ami csak fontos a világon.

– Eh – legyintett dühösen a kapitány –, ostoba gépek! Nem kell nekem semmire az a szám, nem is tudnám megjegyezni, éppen csak bemutatom ennek az akadékoskodó földlakónak, aztán mindannyian elfelejtjük. De igyekezzenek, mert már csak tíz percem van!

Néhány másodperc múlva a fedélzeti számítógép megszólalt. Hangja elégedetten csengett.

– Továbbítottam érveit a bolygóagyaknak, uram, és örömmel jelenthetem, hogy megkaptam a beleegyezésüket.

– Nagyszerű! Kérem, közöljék azt a számot!

– Földlakó! – szólított meg a fedélzeti számítógép. – Milyen rendszerben óhajtod az eredményt?

– Bináris számrendszerben.

– Akkor hát figyelj! A szám, amit kérdeztél: 100011000...

– Várj – kiáltottam –, fel kell írnom valahová!

– Nem várhatunk – mondta a kapitány. – Már csak öt perc maradt. Számítógép, folytasd!

– ...001111101100001001001111000111110...

– Így semmit nem érek vele – keseregtem.

– Az a te bajod.

– ...111000101110001110011011101...

– Ellenőrizni sem tudom!

– A bolygóagyaknak elhiheted, hogy nem tévedtek. De utólag kikérheted ismét az eredményt, és ha téves lenne, fellebbezhetsz a Galaktikus Legeslegfelsőbb Bírósághoz. Ötszáz év az átfutási idő a kevésbé jelentős pereknél. Ám ha igazán fontos egy ügy, mint a tied, akkor ez akár háromszáz évre is rövidülhet.

A fedélzeti számítógép sorolta tovább:

– ...11101111001111110000101100111101...

A kapitány egyre idegesebbnek látszott.

– Igyekezz, számítógép, már csak egyetlen perc van hátra! Addig be kell fejeznünk az eredmény ismertetését!

– Sajnálom, uram, de még az ezredrészét sem mondtam el a számnak.

– Micsoda? – hűlt el Pézsma kapitány.

– Még rengeteg számjegy van a memóriámban, és a bolygóagyak továbbra is ömlesztik a mind újabb számjegyeket. Ha ebben a tempóban sorolom, hozzávetőlegesen száz földi évre lenne szükség, hogy mindet elmondjam.

– A magasságos Galaxis összes üstököscsóvjára! Ez a jöttment földlakó túl akar járni az eszemen! Olyan feladványt adott, melynek megoldása nem közölhető egy órán belül! Számítógép! Közöld velem, mit mond erről a Galaktikus Törvénykönyv?

A számítógép gondolkozott kicsit, majd – esküdni mertem volna rá – hümmögve ezt válaszolta.

– Ilyen eset felől a Galaktikus Törvénykönyv nem rendelkezik semmilyen módon.

– Hát az meg hogy lehet? – csodálkozott Pézsma kapitány.

– Joghézag – közölte tömören a számítógép. – Átlagosan tízezer évenként egyszer előfordul.

– Pech – szólaltam meg, nem titkolt kárörömmel.

– Akkor most mit tegyek? – kiáltotta már-már kétségbeesve a kapitány.

– Fordulj a Galaktikus Legeslegfelsőbb Bírósághoz – válaszolta a számítógép. – Átfutási idő: ötszáz év, és van némi csekély százalékos esélyed, hogy megnyered a pert: 0,000000...

A kapitány nagyokat fűjt mérgében. Végül nem tehetett mást, lassan lecsillapodott.

– Számítógép! Értesítsd a csillagközi haderőket, hogy ne küldjék ide a rombolókat. Forduljanak vissza! Mégsem fogjuk megsemmisíteni ezt a bolygót.

Hozzám fordult.

– Elismerem, hogy te nyertél öö... tisztességes párviadalban. A galaktikus szokásjog szerint egy kívánságodat teljesítenem kell. Kérjél bármit. Ha kell a sugárpisztolyom, ezennel átadom neked.

Gondolkoztam egy keveset, miközben a kapitány fel-alá járkált a virágágyás mentén. Türelmetlen volt. Szeretett volna már indulni, vagy legalább rágyújtani.

– Mondd, kapitány, igaz, amit az előbb a bolygóagyakról mondtál?

– Minden igaz – felelte.

– Valóban képesek a jövőbe látni?

– Igen, valóban.

Nagy levegőt vettem. A csészealj érkezése óta most először rémlett fel bennem Fruzsina és a füstbe ment randink. Vajon...

– Az a kívánságom, hogy mondják meg nekem: hol fogom tölteni a mai estémet?

– Ennyi az egész?

– Ennyi.

– Nem akarsz inkább egy jó kis térgörbítőt? Egy ugrással a szomszéd galaxisban teremhetnél vele.

– Köszönöm, mostanában nincs dolgom arrafelé.

– Vagy egy nullponti-energia szivattyút. Csak rákötöd az újrjárművedre, és megfeledkezhetsz a gondokról.

– Nincs újrjárművem, és belátható időn belül autóm se lesz, nemhogy ürrepülöm.

– Csupán jóindulatú próbáltam lenni veled. Derék fickónak látszol, egészen megkedveltelek. Ragaszkodsz a kérésedhez továbbra is?

– Ragaszkodom.

– Ahogy óhajtod... Számítógép! Továbbítsd a kérést!

– Megtettem, uram – felelte a számítógép, s hangja ezúttal lemondóan csengett.

– És? Mi a baj?

– Máris megjött a válasz.

– Halljuk!

– Először inkább csak önnel közölném, uram.

A kapitány gyors pillantást vetett rám.

– Közöld a titkos csatornán, azt ő nem érzékeli.

Egy másodperc múltán a kapitány elkomorult arccal fordult el tőlem, és megindult útrajműve felé. A fények már is felélénkültek az ablakokban, a csészealj enyhén rázkódni, vibrálni kezdett.

– Hé – kiáltottam utána. – Mi lesz a válaszzal? Azt ígérted, hogy...

– Tudom jól, mit ígértem – dünnyögte a kapitány, és apró termetével hajójának feljárójára lépett. – De jobb lenne neked, ha mégsem tudnád meg. Nem mindig jó tudni, mit hoz a jövő.

– Én csak a mai estét kérdeztem, nem az egész jövőmet!

A kapitány már az ajtónyílásban állt.

– Felajánlom neked utoljára – mondta –, hogy kérhetsz tőlem bármit. Teljesítem egyetlen kívánságodat, bármi legyen az. Kívánj valamit, de gyorsan, mert emelkedik az ionizációs sugárzás szintje.

A csészealj már erősen rázkódott, szinte ugrált a virágágyás fölött. Fények csaptak ki belőle, szikraívek húztak át a levegőn. Porfelhő szállt fel az udvarról, s takarta el a kapitány alakját.

– A jövőbe... – kiabáltam, mert egyre erősödő zaj töltötte be az udvart –, ... a jövőbe akarok pillantani! Mondd meg nekem, hol töltöm a mai estét!

Az udvar felett kisebb ciklon keletkezett, mely egy csapásra kihúzta fölfelé az összes port. A levegő kitisztult, s én utoljára megláttam a kapitányt.

Sisakja mögül nézett rám, s úgy rémlett, tekintete szomorú. Karját kinyújtotta felém.

– Tudd meg hát az igaz választ, balga földlakó – felelte –, ha annyira akarod: a hullaházban.

Éreztem, mint merevedek le a döbbenettől.

A csészealj ajtaja bezárult, forgása felgyorsult, emelkedni kezdett, miközben egyre több fényt árasztott. Az egész udvar és az intézet épületének falai fényárban úsztak, mintha tűzijáték reflektorait irányították volna rájuk közvetlen közletről.

Már fájt a szemem és a fejem a nagyon erős fénytől, bizonyára az ionizáció is belejátszott, de tudtam, soha többé nem látok ilyet, hát nem akartam elmulasztani semmit a látványból. Még az is eszembe jutott, kár, hogy nincs nálam kamera vagy fényképezőgép, majd előreléptem, tettem néhány bizonytalan lépést a hely felé, ahonnan a repülő csészealj kiemelkedett. Addigra már a háztetők fölött lebegett teljes pompájában. Alja mind gyorsabban pörgött, a színes fények összeolvadtak egyetlen hatalmas, fehér fénygomollyá, mely hirtelen óriási lobbanással felvillant, mintha a szemembe sütöttek volna egy vakut, aztán a nagy-nagy fényesség lassacskán alábbhagyott...

...és kialudt minden... ...mint az elhasznált villanyégő... ...majd a sötétség.